

РЕШЕНИЕ

№ 15931

гр. София, 04.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 140 СЪСТАВ, в публично заседание на тринадесети септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Й Г

при участието на секретаря С Р
като разгледа докладваното от Й Г Гражданско дело № 20221110166742 по описа за 2022 година

Производството е по реда на Част втора, Дял първи от ГПК.

Предявени са от В. С. З., чрез пълномощника адв. Л. Г., срещу „Е м“ ЕООД отрицателни установителни искиове с правно основание чл.439 от ГПК за установяване недължимост на вземания в общ размер на 10296,47 лева поради погасяване на правото на принудително изпълнение по давност, които вземания се събират принудително по изпълнително дело xxx/2013г. по описа на ЧСИ Н Д с район на действие СОС, образувано по изпълнителен лист от 17.12.2012г. по ч.гр.д. №1173/2012г. по описа на РС – И, издаден в полза на „Б“ ЕАД, като вземанията са придобити от „Е м“ по силата на договор за цесия от 21.06.2022г., сключен с „О“ ЕАД, което от своя страна е придобило вземанията по договор за цесия от 14.02.2013г., сключен с „Б“ ЕАД.

Ищцата твърди, че срещу нея в качеството □ на поръчител са издадени заповед за изпълнение от 15.2.2012г. и изпълнителен лист от 17.12.2012г. по ч.гр.д. №1173/2012г. по описа на РС – И, за заплащане солидарно с кредитополучателя М А З. на следните суми: 2626,80 евро – главница по договор за кредит и договор за поръчителство, ведно със законната лихва, считано от 12.12.2012г. до изплащане на вземането, 411,89 евро – възнаградителна лихва за периода от 15.11.2011г. до 11.12.2012г., 217,52 евро

– мораторна лихва за периода от 23.11.2011г. до 11.12.2012г., 127,37 лева – разноски по делото за държавна такса и 504,74 лева. Въз основа на изпълнителния лист било образувано изпълнително дело xxx/2013г. по описа на ЧСИ Н Д с район на действие СОС. Впоследствие банката прехвърлила вземанията си срещу ищцата и кредитополучателя с договор за цесия от 14.02.2013г. на „О“ ЕАД. На 12.07.2017г. между „О“ ЕАД и длъжниците по договора за кредит – М А З. и В. С. З. било сключено споразумение за доброволно погасяване на дълга. Впоследствие „О“ ЕАД прехвърлило вземанията си срещу ищцата и кредитополучателя на „Е м“ ЕООД с договор за цесия от 21.06.2022г. Ответникът издал удостоверение, според което претендираното вземане било в размер на 10296,47 лева. От началото на м.ноември 2022г. ищцата започнала да получава телефонни обаждания от ответника с приканвания да сключи ново споразумение и да изплаща дълга, като в противен случай била заплашвана с предприемане на принудителни действия. Ищцата поддържа, че последното валидно прекъсване на давността е от 12.07.2017г. със сключване на споразумението между нея и „О“ ЕАД, поради което към датата на предявяване на иска вземанията били погасени с изтичане на предвидената в закона петгодишна давност към 12.07.2022г. Въпреки това ответникът продължавал да отправя покани с остър тон за заплащане на дълга след изтичане на давността. Поради това моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено, че не дължи на ответника сумата в размер на 10296,47 лева, представляваща придобито вземане по договор за цесия от 21.06.2022г. Претендират се разноски от процесуалния представител на ищцата на основание чл.38, ал.2 от ЗА.

Ответникът „Е м“ ЕООД, чрез пълномощника адв. А. К., е депозирал писмен отговор на исковата молба по реда и в срока на чл.131, ал.1 от ГПК, с който оспорва изцяло предявените искове. Счита, че исковете са недопустими, тъй като ищцата обосновавала наличието на правния си интерес на основание изпратеното удостоверение за наличие на непогасено вземане, а не предприети принудителни действия по образувано изпълнително производство. При условията на евентуалност поддържа, че исковете са неоснователни, тъй като производството по изп. дело xxx/2013г. било прекратено на основание чл.433, ал.1, т.8 от ГПК на 23.06.2017г. Ищцата признала за прекъсване на давността със сключване на споразумението от 12.07.2017г., и давността не била изтекла, тъй като споразумението било с

краен падеж 20.01.2022г. В случай, че се приемело, че вземането е погасено по давност, следвало да се има предвид, че с договора за цесия е прехвърлено едно естествено задължение и право на кредитора е да кани длъжника да плати всички свои задължения. Провежданите от дружеството действия, свързани с извънсъдебното събиране на вземането – провеждане на телефонни разговори, водене на преговори, осъществяване на лични срещи с длъжниците, изпращане на уведомителни писма и покани за плащане, били изцяло съобразени с фирмената политика и установения строг протокол за провеждане на телефонни разговори и водене на кореспонденция. Предоставянето на информация по реда на чл.10 от Наредба №22 от 16.07.2009г. на БНБ за Централен кредитен регистър относно процесното вземане било задължение на дружеството. Поради това счита, че дружеството не е дало повод за завеждане на делото и моли разноските да бъдат възложени на ищеца. При условията на евентуалност прави възражение за прекомерност на претендираните от ищеца разноски за адвокатско възнаграждение.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, като взе предвид доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 от ГПК, приема за установено следното:

Предявен са отрицателни установителни иски с правно основание чл.439 от ГПК вр. с чл. 124, ал. 1 ГПК. Чрез иска по чл. 439 от ГПК длъжникът може да установява само факти, възникнали след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, от които факти длъжникът черпи права, изключващи изпълняемото право /например погасяване на правото на принудително изпълнение, поради изтекла давност, плащане, прихващане и др/.

В случая ищецът твърди, че не дължи сумите по изпълнителен лист от 17.12.2012г. по ч.гр.д. №1173/2012г. по описа на РС – И, поради изтекла погасителна давност.

Съгласно чл. 114 от ЗЗД, давността започва да тече от деня, в който вземането е станало изискуемо. Според чл. 116, б. “б” от ЗЗД, давността се прекъсва с предявяване на иск или възражение. От този момент докато трае съдебният процес относно вземането, давност не тече – чл. 115, ал. 1, б. “ж” от ЗЗД. Съгласно чл. 116, б. “в” от ЗЗД, давността се прекъсва и с

предприемане действия за принудително изпълнение, а според чл. 117, ал. 1 от ЗЗД от прекъсването на давността започва да тече нова давност. Според разпоредбата на чл.116, ал.1 от ЗЗД давността се прекъсва с признаване на вземането от длъжника.

В случая давността за вземанията по изпълнителния лист е петгодишна, като по делото е представено споразумение, сключено на 12.07.2017г. между цесионера „О“ ЕАД, от една страна, и кредитополучателя М А З. и поръчителя В. С. П, с което споразумение страните са установили размера на дълга по договор за кредит от 27.05.2009г., допълнително споразумение от 14.05.2010г. и допълнително споразумение от 11.02.2011г., както и са уговорили нов погасителен план с падеж на последната погасителна вноска 20.01.2022г.

С договора за спогодба, страните прекратяват един съществуващ спор или избягват един възможен спор, като си правят взаимни отстъпки (чл. 365 от ЗЗД). В настоящия случай чрез взаимни отстъпки и по взаимно съгласие страните са определили размер на задълженията на кредитополучателя и поръчителя по договора за кредит. Със споразумението ищцата е признала задълженията си и страните са уговорили и начин на погасяване на тези задължения, като по този начин с признание на задължението давността е прекъсната, съобразно разпоредбата на чл.116, ал.1 от ЗЗД. Със спогодбата ищцата е поела ново задължение да плати в новоопределения срок сумите, за които е възникнало задължение преди сключване на споразумението. В случая правното основание, от които произтичат задълженията на ищцата е сключеното между нея и цесионера споразумение, а не в предхождащия го договор за кредит. С постигането на съгласие относно дължимостта на сумите и сроковете, страните са изменили своите права и задължения, на основание чл. 365, ал. 2 от ЗЗД. Със споразумението са признати задълженията, но са определени и нови срокове за плащане - нови падежи на всяка една вноска.

В установената съдебна практика (в този смисъл решение №65 от 06.07.2018г. по т.д.№1556/2017г. на ТО, решение № 28 от 05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на III ГО, решение № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на IV ГО, решение №38/2019 по т. д. № 1157/2018 г. на II ТО на ВКС, решение №50173/13.10.2022г. по гр.д. №4674/2021г. на ВКС, III ГО и др.) е възприето становището, че уговореното между страните връщане на

предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. В този смисъл са и мотивите към ТР №5/2019г. на ОСГТК на ВКС, според които при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното – при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски в настоящия случай, е датата на уговорения краен срок за погасяване на задълженията по сключеното между страните споразумение, а именно – 20.01.2022г., и от тази дата до настоящия момент не е изтекла предвидената в закона петгодишна погасителна давност.

По изложените съображения, съдът приема, че оспорените в настоящото производство вземания не са погасени по давност. Предявените искове се явяват неоснователни и следва да бъдат отхвърлени.

При този изход на спора на основание чл.78, ал.3 от ГПК разноси се дължат на ответника, но същият не е направил искане за присъждане на такива.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от В. С. З., ЕГН *****, с адрес гр. ххх, съдебен адрес гр. ххх, чрез пълномощника адв. Л. Г., срещу „Е м“ ЕООД, ЕИК ххх, със седалище и адрес на управление гр. ххх, отрицателни установителни искове с правно основание чл.439 от ГПК за установяване недължимост на вземания в общ размер на 10296,47 лева поради погасяване на правото на принудително изпълнение по давност, които вземания се събират принудително по изпълнително дело ххх/2013г. по описа на ЧСИ Н Д с район на действие СОС, образувано по изпълнителен лист от 17.12.2012г. по ч.гр.д. №1173/2012г. по описа на РС – И, издаден в полза на „Б“ ЕАД, като вземанията са придобити от „Е м“ по силата на договор за цесия от 21.06.2022г., сключен с „О“ ЕАД, което от своя страна е придобило вземанията по договор за цесия от 14.02.2013г., сключен с „Б“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____